

ikke vilde være fuldtud i sin Orden. Men saaledes er Forholdet ikke. Den Enke, der driver et Apotek, kan søge de tarveligste Kræfter, hun kan faa, og til den tarveligste Løn for saaledes lettere at kunne slaa sig igennem. Om hun gør det eller ej, skal jeg ikke udtale mig om, men Muligheden herfor er til Stede, da Bestyreren ikke ansættes af Ministeren, og hans Løn heller ikke fastsættes af Ministeren. Og saa kommer det, der er det væsentligste, set fra Befolkningens Side, nemlig at et lille Landapotek kan maaske drives saaledes, at det nok kan brødføde en enkelt Familie, men maaske har meget vanskeligt ved at kunne drives paa en saadan Maade, at det kan brødføde to Familier, selve Enkens og Bestyrerens, uden at man fristes til at komme ind paa Misbrug, der, set fra Befolkningens Side, vilde være meget beklagelige. Vi have jo i større Byer i alt Fald haft ret opsigtvækkende Sager, hvor vi have set, til hvilke Misbrug en Apoteker, der vil drive sit Apotek med det størst mulige økonomiske Udbytte, kan lade sig forlede, og den Garanti, som Befolkningen skulde have for, at dens dyrt betalte Lægemedler ogsaa ere forsvarlige Lægemedler, falder noget bort, saafremt et Apotek i en fattig Egn og under mindre gode Omstændigheder, som har Vanskelighed ved at ernære en Familie, derved at Enken fortsætter Apotekets Drift, skal ernære to Familier. Og saa maa man endelig erindre, at Bestyreren ikke er Herre over Apotekets Drift; thi var han det, og havde man Garanti for Bestyrerens Person, saa vilde Forholdene endda være noget bedre. Men det er Enken, der vedbliver at have det faktiske Herredømme over Dispositionerne. Det er hende, der vedbliver at staa i Spidsen for Apotekets Drift, uagtet hun er usagkyndig paa dette Omraade, og uagtet smaa og fattige Forhold ofte kan lede Driften af et saadant Apotek ind i et saadant Spor, hvor det ikke er ønskeligt, at det kommer. Man siger i sagkyndige Kredse, at Driften af nogle smaa Landapoteker, hvor man har en Enke siddende med en Bestyrer, har vist sig i nogle Henseender at være uheldig, og, som sagt, det er kedeligt, hvis man først kaster Brønden til, naar Barnet er falden i den. Vanskeligheden ved Enkers fortsatte Drift af Apotekerne er til Stede i en meget høj Grad, og det er ønskeligt, at den ikke kommer til at træde frem for Publikum paa en altfor slaaende Maade. Det er altsaa det, jeg har opfattet som Kærnen i Lovforslaget, og det der bevir-

ker, at jeg har gjort mig til Talsmand for de Ønsker, der næres om at værne Befolkningen mod Misbrug, der, selv om de ikke ere til Stede i Øjeblikket, let vil kunne snige sig frem.

Enkelthederne i denne og de følgende Paragraffers Udformning skal jeg ikke komme ind paa her, da de jo nærmere hører hjemme under Drøftelsen i et Udvalg. Jeg skal derimod gaa til Omtalen af den anden Side af Sagen, det er § 3, der staaer i meget snæver Forbindelse med Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade Apotekerfonden skal anvendes. Som det vil erindres, fik man i 1894 en Lov om Afgift af alle Apoteker, der drives paa personligt Privilegium. Det var Bestemmelsen, at denne Lov skulde være midlertidig og dens Enkeltheder skulde underkastes Undersøgelser i en Kommission, hvilket ogsaa skete, hvorefter den daværende Justitsminister forelagde et Lovforslag, der ogsaa blev ført igennem Tingene og udkom som Lov Nr. 100 af 10de April 1895. Det bestemmes i denne Lovs § 1, at enhver, der erholder personlig Bevilling til at drive et Apotek skal udrede en aarlig Afgift, og i § 8, at den omhandlede Afgift under Justitsministeriets Bestyrelse danner en særegen Fond, for hvilken der gøres Rede gennem Finansloven, og hvorover der ikke kan raades uden Lovgivningsmagts Samtykke. Paa den Maade blev Apotekerfonden altsaa oprettet, og der svares Afgift, saasnart Nettoindtægten af Apoteket overstiger 3,000 Kr. aarlig, og Afgiften svares i stigende Skala, eftersom Nettoindtægten stiger. Apotekerfonden har, siden den blev oprettet 1895, naaet et Beløb, der i Øjeblikket andrager ca. 40,000 Kr. Afgiften er naturligvis indgaaet med de mindste Beløb i de første Aar, Loven eksisterede, og den stiger med en halv Snes Tusind Kroner om Aaret. Der er i disse senere Aar oprettet 5 Apoteker i Kjøbenhavn og desuden i Aalborg, Randers, Aarhus, Horsens, Odense, Svendborg, Roskilde, Næstved og Slagelse for kun at nævne de større Byer, i hvilke Apoteker ere oprettede i de senere Aar. Disse Apoteker ville ogsaa komme til at bidrage til Fondens Forøgelse, saa man vistnok med Sikkerhed kan sige, at i 1905, der er det Aar, i hvilket denne Lov skal træde fuldt i Kraft, vil Apotekerfonden have naaet en Størrelse af mindst 80,000 Kr. Apotekerfonden forøges, hver Gang et Apotek, der blev oprettet før 1895, skifter Ejer, og hver Gang et af de Apoteker, der nu drives af Enker, overføres til en Mand,